

že by odepření se stalo bezdůvodně a nemohl proto odvolací soud přisvědčiti vývodům prvního soudu v tomto směru. Vlastních důvodů pro výrok, že odepření zadostiučinění se stalo bezdůvodně, odvolací soud však neuvádí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. února 1930, č. j. Zm I 870/29.

Vrchní četnický strážmistr jest k podání žaloby pro urážku na cti legitimován sám, nikoli nadřízený jemu zemský četnický velitel. Dlužno proto počítati lhůtu § 530 tr. z. ode dne, kdy on sám se o urážce dověděl a nesejde na tom, kdy se o ní dověděl zemský četnický velitel.

Rozsudkem okresního soudu v P. ze dne 29. ledna 1929, č. j. T. 864/28-10 byla M. N.

1. uznána vinnou, že dne 9. října 1928 veřejně na návsi v P. soukromému žalobci jednak nadávala a jednak bez uvedení určitých skutečností vinila ho z potupných vlastností a na veřejný posměch ho vydala a že spáchala tak přestupek proti bezpečnosti cti v prvním směru podle § 496 tr. z. a v druhém směru podle § 491 tr. z. a odsouzena podle § 493 tr. z. a za použití §§ 266 a 261 tr. z. a § 265 tr. ř. k trestu peněžitému v částce 20 Kč, v případě nedobytnosti do vězení v trvání 24 hodin, a to podmíněčně na 1 rok, a podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů řízení trestního;

2. zproštěna podle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby, že dne 30. října 1928 při hlavním přelíčení u okresního soudu v P. sdělováním vymyšlených skutečností křivě vinila soukromého žalobce z určitého nepočetného jednání, které by bylo způsobilé ho ve veřejném mínění snížení nebo v opovržení uvésti a že tím dopustila se přestupku proti bezpečnosti cti podle § 489 tr. z.

Rozsudek ten nebyl vzat v odpor, vešel v moc práva. Rozsudkem tím v své jeho odsuzující části byl porušen zákon. Obžalovaná hájila se námitkou, že trestní žaloba byla podána po uplynutí lhůty v § 530 tr. z. uvedené; rozsudek námitce té nevyhověl s tímto odůvodněním:

»Jest nesporno, že urážka vrchního četnického strážmistra, o kterou tu jde, stala se dne 9. října 1928 a že toho dne jmenovaný soukromý žalobce o ní vědomosti nabyl.

V konkrétním případě není však rozhodným den, kdy četník o urážce mu učiněné se dověděl, nýbrž den, kdy se o ní dovědělo zemské četnické velitelství, které jedině jest oprávněno

rozhodovati o tom, má-li a smí-li uražený četník soukromou svoji žalobu podati, ode dne, kdy zmíněné velitelství se doví o urážce četníka, běží teprve lhůta v § 530 tr. z. stanovená. Jak přípisem zemského četnického velitelství v Praze ze dne 31. prosince 1928, č. j. 14.368/pob. jest zjištěno, dovědělo se toto velitelství o zažalované urážce teprve 12. listopadu 1928. Od tohoto dne plyne teprve lhůta § 530 tr. z.

Žaloba na soud došla dne 22. listopadu 1928 a jest tudíž podána včas (rozh. č. 1813/24 a 1084/23).«

Nejvyšší soud vyhověl zmáteční stížnosti k zachování zákona, rozsudek zrušil a M. N. podle § 259, č. 3 tr. ř. obžaloby zprostil z těchto důvodů:

V rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. prosince 1928, č. j. Zm II 439/28 (uveřejněném pod č. 614 Sb. m. sprav. a pod č. 3362 Sb. n. s.) bylo vysloveno a podrobně odůvodněno, že cís. nař. z 27. října 1853, č. 228 ř. z. o urážkách vojinů nevztahuje se na rotmistry čsl. vojska ani na strážmistry čsl. četnictva, kteří jsou na roveň postaveni rotmistrům, a tím méně na vrchní strážmistry četnické, kteří jsou označeni vojenskými odznaky podporučíků, tedy důstojníků. Na správnosti úvah v rozhodnutí tom uvedených nemůže ničeho měniti okolnost, že platový zákon ze 24. června 1926, č. 103 Sb. z. a n., ve čtvrté části jak dílu I., tak i v dílu II. rozlišuje mezi důstojníky (skupina A) a gážisty mimo služební třídy (skupina B) a že vrchní četníci strážmistři jsou zařaděni do skupiny gážistů mimo služební třídy, neboť rozhodnou pro otázku, o kterou jde, není úprava platových poměrů dotyčných četnických osob, nýbrž důležitost služby jimi konané a jich postavení.

Soukromý žalobce v případě tomto jest vrchním četnickým strážmistrem; byl tedy k podání žaloby oprávněn jedině on sám, on sám jest dominus litis a nikoli nadřízený jemu zemský četnický velitel. Dlužno proto počítati lhůtu § 530 tr. z. ode dne, kdy on sám se o urážce dověděl a nesejde na tom, kdy se o tom dověděl zemský četnický velitel. Jak zjištěno, byl vrchní četnický strážmistr činu inkriminovanému osobně přítomen, urážlivá slova sám slyšel, nutno proto lhůtu § 530 tr. z. v tomto případě počítati ode dne spáchání činu a byla tedy soukromá žaloba, podaná teprve dne 22. listopadu 1928, podána až po uplynutí lhůty v § 530 tr. z. stanovené.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 30. prosince 1929, č. j. Zm I 601/29.